

Minä tahdon laulun luoda,
sanat hienot taivutella,
kerrata koko elämän,
jotta se runona soisi.
Toiveena mukava muisto,
tuleville tie tasainen.

Siitä teen mä sievän viisun,
laadin virren kelvollisen.
Ei ole säveltä vielä,
musiikkia minkäänmoista.

Sanat haalin maailmalta,
ilmasta sävelen äänet.
Siihen taitoa minulla,
perintö emon suvulta.
Sanoi pappakin sanansa,
teki reilusti evästä:
repun täyden lauselmia,
takin taskuihin säkeitä.

Yksin laulelin aluksi,
runoon sorvailin sanoja.
Mies sitten vihille tahtoi,
kanssain kulki alttarille.
Laulun laitoin, keinui kehto,
kuivui pikku paita, lauloin.
Poika lullasta kapusi,
tyttö essun alla potki.

Poika itsekin jo laului.
Kehto, se tytön tilaksi.
Laulut kaikui lapsosille,
lorut täyttivät tupasen.
Runot viisaat lasten kuulla
opit suusta nuoren äidin.
Kera siskon silkkihiuksen
veikka lauleli verevä.

Aika kulki, vierä vuodet.
Lapset mieli maailmalle.
Muistoksi kodin sylistä
laulun laadin matkallensa.

Laulun muistiin miehen nuoren,
nuoren mielen mieleiseksi.

Opiksi elämän tielle,
ohjeeksi samota itse.
Itse ottaa miehen valta,
tehdä tie hyväksi mennä.

Runo neidolle evääksi,
ettei joutuis surman suuhun.
Uskois ensin muistinkieltä,
omaa mieltä kuuntelisi.

Itselleen he laulut laittoi,
itse laativat runonsa.
Kaiken he tekivät taiten.
Löytyi rinnalle toveri,
liesi lämmin kummallekin.
Ammatti myös työtä tehdä.

Laulajan repusta löysin,
muiston lapsuuden kesistä.
Kätköistä eletyn alta
runo nousi se esille.

Sitä aikani kuluksi
muotoon uuteen taivuttelen.
Jäi myös yksi soimaan soitto,
siihen tahdin harjoittelen,
jaloin kankein tanssittavan,
sepitän sanat mukavat.

Laitan uudet askel merkit,
tulevaa kun mietiskelen.
Siksipä teen helpon tanssin,
jotta voin sen pyörähdellä
piirissä papan ja pienten.

Ja aitan perältä kehto
on jo etsitty esille.
Vihje on virasta mummon,
voin taas laulua hyräillä.
On jo perhettä "tilattu",
Silmissä soman miniän
on jo toivo kasvamassa.

On jo aika nuori polvi,
tuore, kehtoon tuuditella.

Soinnutan satuloruja,
haaveksin jo mielessäni.
Kyllä niille löytyy käyttö,
ennen seuraavaa kevättä.
Hetimitä kun vain tiedon kuulin
ett' on vauvoja tulossa,
siltoin laitoin kiitoslaulun,
sanoiksi somat runotkin.

Mitä sulle kertoilisin,
lörpöttäisin lapsoselle,
piltille uni jutuksi?
Nukkumista ootellessa?
Silmät kiinni saadaksemme,
luomet lasketuks levolle.

Kerronpa kalastusmatkan.
Onkimatkan onnellisen,
soutureissun saarenrannan
kalaisille lahdelmille.
Ahvenheinän peittämille.

Vaarini kalakaveri
mukava olikin miesi.
Harmaa tukka paikoillansa,
piippu leuoissa tukeva.
Siitä aina haiku nousi,
tuli tuoksuna tutuksi.

Vaarin muistan kellon vitjat.
Kulki vatsansa ylitse.
Oli kyllä mistä mennä,
maha riittävän leveä.
Liivit aina paidan päällä,
paita, kääritty hihoista,
hohti aina valkeana.

Kalalle vei lapsenlapsen,
mukaan otti soutajaksi.
rimppakinttuisen kakaran
tytön laihan lettipäisen.
Saappaat koivissa "variksen",
mutta tarkka ongittaja.

Hyvä soutamiskaveri.

Soudettiin me saarenpäähän.
Ite laitoin syöttimadon.
Ite ongen kuntoon pistin,
tarvinnut ei akkiloida.
Selvisin ylen hyvästi
onginnan aloituksesta.
Kalastuksen käynnistyksen
hallitsin ihan todella.

Päivä paistoi ja porotti.
Vaarin piippu tuoksahteli.
Väliin einettä kopasta
otin äidin antamasta.
Annoin hiukan vaarillekin.
Silmät sirrissä hymysi.

Kalaa nousi kummallakin
kotiin monta vietäväksi.
Rannalle perattavaksi.
Perkaus ei ole lajini,
inhasti tikutti piikit
jotka ahvenen selässä
aina sormeni verille.
Vaari autteli vähäsen,
toki tehtiin yhteistyötä.

Siten tahdon kantaa muiston.
Kumpi putsaili enempi,
enää sit' ei vaari kerro.
Enkä itsekään osanne.

Pane pieni silmät kiinni.
Kuule laineitten lipatus
veneeseen laitaan poukamassa.
Tuuli hiljainen hyväillen
koskee posken polttelua.
Auringon vie liian lämmön.
Nuku siinä sulle laulan
kuten lauloi vaari ennen.
Piippu suussa hyrjitteli.
Uneen sai kalakaverin,
väsähtäneen tyttölapsen
mi kokkaan veneen nukahti.